

Export til Tydskland luffet. Thi det var ikke blot overfor Sjælland, at Tydskland luffede, men overfor hele Danmark. Det gif saaledes ud over hele Landets vigtigste Interesser, ikke blot over Kjøbenhavn, men ogsaa Sjællands og endogsaa Syllands. Der maatte nu gjøres Noget i den Henseende. Regjeringen tog sig af Sagen og opnaaede da ogsaa at faa Tydsklands Forbud ophævet, men opnaaede det neppe uden at maatte gjøre nogle Indrømmelser. Hvilke Indrømmelser det nu egentlig er, som i denne Henseende bleve gjorte, veed jeg ikke; der foreligger ikke nogen Oplysning derom. Men at det har forandret vor Stilling til den tydske Handel, er sikkert nok. Sagen er nemlig den, at Tydskland er et mistænkeligt Land med Hensyn til Lungesyge (Sjagerslev: Mistænkth). Ja, det vil sige, Tydskland er ikke af de Lande, der betragtes som fuldt funde og sikre; det ærede Medlem mener maaske, at man kan mistænke et Land for Lungesyge, uden at det er mistænkeligt, og det kan han have Ret i, det skal jeg komme til siden. Forholdet har jo været saaledes siden 1866 — tror jeg, det var —, at vi have luffet for Tydskland, forbudt Importen fra Tydskland; men denne Lukning har ikke været streng; der har stadig fundet Import Sted alligevel, idet der har været givet Dispensationer hele Tiden af og til fra Forbudet mod at importere tydsk Kvæg. Men i 1880 blev det erklæret her fra Regjeringens Side, at nu vilde saadanne Dispensationer ikke mere blive givne, og der kunde slet ikke indføres noget Kvæg fra Tydskland. Dette var naturligvis begrundet i, at man frygtede for, at en fortsat Import af tydsk Kvæg skulde staae vor engelske Handel. Forholdet er jo nemlig det, at man i England ikke har nogen stor Sympathi for Import af Kvæg, man er ialtfald meget varsom overfor ikke ganske fundt Kvæg. Man har derfor i England, som d'Her. vide, inddelt Europas Lande i forskjellige Klasser, de ganske sikre, de tvivlsomme og de, som absolut ere at betragte som smitsomme, og Tydskland hører ifølge denne engelske Betragtningssaaede til de ikke ganske sikre, hvorimod Danmark og særlig Sverige hører til de absolut sikre, til de høist begunstigede Lande paa det engelske Marked. Det er naturligt, at man var ængstelig for at tillade Import fra et Land, der i England ikke ansaaes for ganske sikkert, fordi man ellers ubjatte sig for i England at blive stillet i Klasse med et saadant Land og dermed lide de betydelige Tab, der kunne komme af en saadan Sammenstilling. Imidlertid varede dette strenge Forbud ikke længe; det

jaldt atter bort, saa snart vi fik Lov til at importere til Tydskland. Fra den Tid er der importeret en betydelig Mængde tydsk Kvæg. Man har set flere Ladninger komme herind — rimeligvis efter Dispensation, jeg tvivler ikke om, at det er paa lovlig Maade, men faktisk er det. Det er ogsaa blevet omtalt i Bladene. Den berømte Ko, som forliste i Rattegattet, hvad de Herrer ville have læst, og blev truffen svømmende der, var en tydsk Ko, der var falden overbord fra et eller andet tydsk Skib, som indførte tydsk Kvæg til Kalundborg. Nu vil jeg ikke strengt taget sige Noget derimod; man kan jo sige, at det var et saa stort Tab ikke at kunne exportere til Tydskland, at vi hellere maatte finde os i nogen Risiko og i at være noget lempeligere overfor Tydskland for nogens lunde at kunne gjøre den Slade god, som der var lidt derved, at vi havde bragt Tydskland til at luffe. Naar man først har udvist — jeg veed ikke, hvad man skal kalde det — en mindre Grad af Klogskab, er man altid vanskeligere stillet med Hensyn til Forhandling, og man maa i den første Tid gaa ind paa nogen Indrømmelse. Det siger jeg ikke Noget imod. Men hvad der nu er aldeles ufatteligt, er, at man samtidig med, at vi aabne for Tydskland, som i engelske Dine er et mistænkeligt Land, holde os bestandig strengt affærrede mod Sverige, som i engelske Dine er fuldstændig umistænkeligt og regnes til de fuldstændig funde Lande; det er fuldstændig umuligt at forstaa. England modtager og kjøber svenskt Kvæg direkte fra Sverige; det betragter svenskt Kvæg som ligesaa sundt som vort; men ikke destomindre forbyde vi Import af svenskt Kvæg og tillade Import af Kvæg fra Tydskland, der ikke betragtes som sikkert. Vil man nu se noget nærmere paa, hvorledes den høie Regjering har motiveret dette svenske Forbud, vil man finde, at Motiveringen begynder med en Erklæring om, at der maatte være Lungesyge i Sverige. Denne Erklæring støttes paa visse foreliggende Omstændigheder, men den bliver bestridt fra svensk Side. De svenske Autoriteter undersøgte Sagen og erklærede officielt, at de havde ikke Lungesyge i Landet, og at de havde ikke i lang Tid havt det. Dette troede vi imidlertid ikke, men vi sendte Veterinærer over til Sverige for at undersøge Forholdene der, og de kom tilbage med den Bæst, at de havde ikke fundet Spor af Lungesyge i Sverige, men, sagde de, fordi vi ikke have fundet Lungesyge i Sverige, derfor kan der godt være Lungesyge i Sverige, og det er ogsaa logisk rigtigt. Det slog i hvert Fald Ministeren; thi han sagde: Vi maa vedblivende luffe mod Sverige!